

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 1Co/218/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7712215372
Dátum vydania rozhodnutia: 13. 05. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Peter Tutko
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2015:7712215372.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Petra Tutka a sudcov JUDr. Ladislava Cakociho a JUDr. Slávky Zborovjanovej, v právnej veci žalobcu Pohotovosť s.r.o. so sídlom v Bratislave, Pribinova č. 25, zastúpeného Fridrich Paľko s.r.o. so sídlom v Bratislave, Grösslingova č.4 proti žalovanej Slovenskej republike za ktorú koná Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky so sídlom v Bratislave, Župné námestie č.13, o náhradu škody a nemajetkovej ujmy, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Michalovce zo dňa 16.12.2013č.k. 8C 141/2012-64 takto

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok.

Náhradu trov odvolacieho konania účastníkom nepriznáva.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa zamietol návrh žalobcu na prerušenie konania a zamietol aj návrh vo veci samej na náhradu škody a nemajetkovej ujmy a vyslovil, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania.

Týmto rozsudkom rozhodol súd prvého stupňa o peňažnom nároku žalobcu titulom škody a nemajetkovej ujmy.

Pri rozhodovaní vychádzal súd prvého stupňa zo zistenia, že žalobca sa návrhmi doručenými súdu 27.9.2012 vedenými pod sp.zn. 8C 141/2012, 8C 142/2012, 8C 154/2012 a 8C 193/2012 domáhal náhrady škody a nemajetkovej ujmy, pričom uvedené konania boli spojené na spoločné konanie pod sp.zn. 8C 141/2012. V uvedených veciach sa žalobca domáhal náhrady škody na tom základe, že súd o žiadosti na udelenie poverenia nerozhodol v zákonom stanovenej lehote a že v rozpore so zákonom preskúmal exekučný titul, ktorým bol rozhodcovský rozsudok, pričom výsledok preskúmania rozsudku bolo zamietnutie poverenia na vykonanie exekúcie, čím došlo k znemožneniu realizácie práv veriteľa zo záväzkového vzťahu s dlžníkom. V návrhoch tvrdil, že súd rozhodol o žiadosti o udelenie poverenia po zákonom stanovenej lehote a to až niekoľko mesiacov.

Na základe uvedeného zistenia po vykonanom dokazovaní dospel súd prvého stupňa k záveru, že žalobca nepreukázal ani v jednej veci splnenie hmotnoprávnej podmienky uplatnenia nároku na náhradu škody podľa § 514/2003 Z.z. a to predbežné prerokovanie nároku príslušným orgánom. Do spisu žalobca nepredložil žiaden dôkaz o tom, že takýto nárok si u žalovanej uplatnil a kedy a dokazovanie ohľadom tohto odkázal na spis Ministerstva spravodlivosti SR. Ďalej súd dospel k zisteniu, že skutkové tvrdenia žalobcu o nevydaní poverenia alebo rozhodnutia o žiadosti o udelenie poverenia v zákonom stanovenej lehote čo malo byť dôvodom nároku na náhradu škody podľa § 9 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. sa nezakladá na pravde. Vo všetkých uvedených veciach sa žalobca domáhal nároku na náhradu

škody z titulu nezákonného rozhodnutia, ktorými sú uznesenia súdu o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia. Súd bol toho názoru, že žalobca nepreukázal, že nárok predbežne prerokoval so žalovanou. Ďalej bol súd toho názoru, že z exekučných spisov nevyplýva, aby uznesenia, ktorými bola žiadost' o udelenia poverenia zamietnutá, boli zrušené. Žalobca o tom súdu žiadne dôkazy nepredložil, dokonca to v žalobe ani netvrdil. Žalobca nezákonnosť rozhodnutia odôvodnil nesprávnosťou rozhodnutia súdu o zamietnutí žiadosti, ktorej nesprávnosť vyčerpávajúco odôvodňuje. Súd poukázal na to, že predmetom tohto konania nie je rozhodovanie o vecnej správnosti zamietajúcich uznesení v exekučnom konaní a súd nevyhodnocuje ani správnosť právnej argumentácie žalobcu voči zamietajúcim uzneseniam. Súd v tomto konaní posudzuje nárok žalobcu na náhradu iba v intenciách zákona č. 514/2003 Z.z. a iba v intenciách tohto zákona o nároku rozhoduje. Rozhodnutia, ktorý nezákonnosť žalobca namieta a ktoré sú základom nároku na náhradu škody doposiaľ neboli zrušené a ani nebola konštatovaná ich nezákonnosť. Z uvedeného dôvodu považoval návrh žalobcu za nedôvodný a v rozpore so zákonom č. 514/2003 Z.z.. Ďalej súd uviedol, že v prípade uznesenia o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia nemôže ísť o nesprávny úradný postup, pretože výsledkom postupu súdu bolo vydanie rozhodnutia. Nesprávnosť postupu ktorý vydaniu rozhodnutia predchádzal žalobca odôvodňoval priet'ahmi v konaní, tieto však ani v jednej z prejednávanej veci neboli preukázané.

Súd prvého stupňa nevyhovел návrhu žalobcu na prerušenie konania, pretože podanie ústavnej sťažnosti podľa jeho názoru nie je dôvodom na prerušenie konania podľa ust. § 109 ods. 1 písm. d/ O.s.p. a prerušenie konania z dôvodu § 109 ods. 2 písm. c/ O.s.p. je fakultatívne. Navyše nadriadený súd o námietke žalobcu rozhodol tak, že pojednávajúci sudca nie je vylúčený z rozhodovania tejto veci a preto je zákonným sudcom.

Výrok o trovách konania odôvodnil súd s poukazom na ust. § 142 ods. 1 O.s.p., pretože úspešná žalovaná náhradu trov konania nežiadala a neúspešný žalobca nemá právo na náhradu trov konania.

Proti tomuto rozsudku v zákonnej lehote podal odvolanie žalobca z dôvodov podľa § 205 ods. 2 písm. a/ v spojení s § 221 ods. 1 písm. e/, g/, h/, § 205 ods. 2 písm. c/, f/, a navrhol odvolaciemu súdu zrušiť rozsudok a vrátiť vec súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. V dôvodoch odvolania vytkol súdu prvého stupňa, že žalobca ako strana konania nebol pred vynesením rozsudku oboznámený s písomným vyjadrením žalovanej k žalobe a toto mu bolo doručené až so samotným rozsudkom vo veci samej. Takýto postup súdu prvého stupňa porušil jeho základné právo na kontradiktórny súdny proces, ale aj priamo ust. § 114 ods. 2 O.s.p. osobitne za situácie, keď súd vo veci neuskutočnil ústne pojednávanie s prítomnými účastníkmi konania. Navyše žalovaná vznesla námietku premlčania a na túto námietku nedal súd žalobcovi možnosť akokoľvek pre vyhlásením rozsudku reagovať. Žalobca ako strana konania nebol pred vynesením rozsudku oboznámený so súdom vykonanými listinnými dôkazmi uloženými v exekučnom spise a k vykonanému dokazovaniu nemal možnosť vyjadriť sa. Nemal sa možnosť vyjadriť ani k dôkazom a tvrdeniam, nebol oboznámený s ich obsahom a nemal možnosť navrhnúť dôkazy na podporu svojich tvrdení. V danej veci navyše nebolo možné rozhodnúť bez nariadenia pojednávania. V prípade, že súd na základe informácie o skutkových a právnych okolnostiach, ktorými disponuje, alebo s ktorými sa oboznámil v dôsledku dokazovania vykonaného ex offo zistil, že existuje okolnosť brániaca vydať pre žalobcu pozitívne rozhodnutie, mal o tom informovať účastníkov konania a umožniť im, aby sa k tomu kontradiktórne vyjadrili. Súd prvého stupňa vykonal dokazovanie listinami, ktorých pôvod nie je z odôvodnenia rozhodnutia poznateľný a nie je zrejmé, či išlo o listiny založené v exekučnom spise. Navyše podľa názoru odvolateľa vo veci rozhodoval sudca, ktorého vylúčenie žalobca navrhol, teda táto skutočnosť vyvoláva objektívne pochybnosti o nedostatku nestrannosti sudcov okresného súdu, napriek rozhodnutiu krajského súdu o tom, že sudca pojednávajúci danú vec nie je vylúčený. V tej súvislosti poukázal na iné rozhodnutie Krajského súdu v Trnave, ktorý vylúčil všetkých sudcov Okresného súdu Dunajská Streda (rozhodnutie zo dňa 17.10.2012 sp.zn. 11NcC/46/2012-24). Takýto postup súdu je v rozpore s judikatúrou ÚS SR a ESLP. Žalobca podal aj ústavnú sťažnosť pre porušovanie jeho práva na nestranný súd, ktorej výsledkom bude zrušenie rozhodnutia krajského súdu. Súd prvého stupňa sa dopustil viacerých omylov, keď konštatoval, že žalobcom namietané lehoty na vydanie rozhodnutia boli dodržané, avšak v odôvodnení prezentované časové úseky tomu nenasvedčujú. Je nepochybné, že žalobcom tvrdý nesprávny úradný postup bol v konaní jednoznačne preukázaný, súd bol bezdôvodne nečinný a tak spôsobil zbytočné priet'ahy v konaní a nerozhodol o návrhu žalobcu v zákonnej lehote. V napadnutom rozhodnutí sa súd prvého stupňa nevyporiadal so všetkými vytýkanými zložkami nesprávneho úradného postupu, preto jeho rozhodnutie je nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov.

Na základe podaného odvolania odvolací súd preskúmal napadnutý rozsudok a konanie mu predchádzajúce podľa § 212 ods. 1,3 O.s.p. bez nariadenia odvolacieho pojednávania postupom podľa § 214 ods. 2 O.s.p. a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

Odvolací súd je v prejednávanej veci toho názoru, že súd prvého stupňa správne zistil skutkový stav veci, ak dospel k záveru, že neboli splnené podmienky žalobcom pre priznanie nároku na náhradu škody, ktorý následne aj správne právne posúdil, ak žalobu zamietol. Ani počas odvolacieho konania nedošlo k zmene skutkového ani právneho stavu, preto odvolací súd na skutkové zistenia a právne normy ktoré použil súd prvého stupňa poukazuje a v celom rozsahu sa s nimi stotožňuje (§ 219 ods. 2 O.s.p.).

K odvolaniu žalobcu je potrebné uviesť, že pokiaľ žalobca v odvolaní namietal postup súdu z hľadiska porušenia procesno-právnych predpisov, nie je jeho odvolanie dôvodné. Rovnako nie je odvolanie dôvodné ani pokiaľ žalobca uvádza odvolacie dôvody spočívajúce v neúplnom zistení skutkového stavu veci a v nesprávnom právnom posúdení veci. Nedôvodná je námietka žalobcu ohľadom nepreskúmateľnosti napadnutého rozhodnutia.

Rozsudok súdu prvého stupňa obsahuje stručné a výstižné prednesy účastníkov, dôkazy, o ktoré súd oprel svoje skutkové zistenia, úvahy, ktorými sa spravoval pri hodnotení dôkazov a skutočnosti, ktoré mal za preukázané, ako aj právne posúdenie zisteného skutkového stavu podľa príslušných zákonných ustanovení. Súd prvého stupňa taktiež vysvetlil akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil. Napadnuté rozhodnutie preto netrpí takou vadou konania, ktorá by mala za následok zrušenie rozhodnutia prvostupňového súdu (§ 157 ods. 2 O.s.p.). Odvolací súd nezistil, že by postupom prvostupňového súdu či už v konaní alebo rozhodnutím sa účastníkovi konania - žalobcovi odňala možnosť konať pred súdom z dôvodov ním v odvolaní uvedených.

Súd prvého stupňa vykonal dokazovanie v rozsahu dostatočnom pre úplné zistenie skutkového stavu, vykonanie ďalších dôkazov účastníci konania ani nenavrhli, vykonané dôkazy vyhodnotil podľa ust. § 132 O.s.p., z týchto dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam a zo zisteného skutkového stavu vyvodil aj správny právny záver, pričom rozsudok aj náležite odôvodnil, preto odvolací súd jeho rozsudok ako vecne správny podľa § 219 O.s.p. potvrdil.

Odvolacie námietky žalobcu týkajúce sa tvrdení o splnení predpokladov pre vznik nároku na náhradu majetkovej a nemajetkovej ujmy v zmysle zák. č.514/2003 Z.z., rovnako ako tvrdil aj v konaní pred súdom prvého stupňa, nie sú opodstatnené.

Odvolací súd v tej súvislosti poukazuje na podrobné odôvodnenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorý svoje úvahy o nesplnení zákonných podmienok na náhradu škody v prejednávanej veci podrobne rozviedol s poukazom na skutkové zistenia, ktoré vyplynuli z vykonaného dokazovania a príslušné zákonné ustanovenia, podľa ktorých vec právne posudzoval.

Odvolacia námietka žalobcu, že súd prvého stupňa sa v konkrétnostiach dopustil viacerých omylov, keď konštatoval, že žalobcom namietané lehoty na vydanie rozhodnutia boli dodržané, nemá svoj podklad vo vykonanom dokazovaní. Rovnako ani tvrdenie žalobcu, že nesprávny úradný postup v danom prípade bol jednoznačne preukázaný. Navyše odvolacie námietky žalobcu v tomto smere sú všeobecného charakteru, bez uvedenia konkrétnych pochybení, ktorých sa súd prvého stupňa mal dopustiť.

Pokiaľ ide o namietané procesné pochybenia súdu prvého stupňa, odvolací súd udáva nasledovné:

Vzhľadom k tej skutočnosti, že zákon bližšie v žiadnom zo svojich ustanovení pojem odňatie možnosti konať pred súdom nešpecifikuje, pod odňatím možnosti konať pred súdom je potrebné vo všeobecnosti rozumieť taký postup súdu, ktorý znemožňuje účastníkovi konania realizáciu procesných práv a právom chránených záujmov, priznaných mu občianskym súdnym poriadkom na zabezpečenie svojich práv a oprávnených záujmov.

Namietané procesné pochybenie súdu prvého stupňa, a síce, že súd nedoručil písomné vyjadrenie žalovanej k žalobe žalobcoví, čím porušil právo žalobcu na kontradiktórny súdny proces a ust. § 114 ods. 2 O.s.p., nie je dôvodné. Rovnako nie je dôvodné ani namietané procesné pochybenie súdu prvého stupňa, že žalobca nebol pred vynesením rozsudku oboznámený so súdom vykonanými listinnými dôkazmi uloženými v exekučnom spise a k vykonanému dokazovaniu nemal možnosť vyjadriť sa.

Z obsahu spisu totiž vyplynulo, že žalovaná po doručení žaloby sa písomne vyjadrila podaním zo dňa 05.03.2013 (č.l. 23 a nasl. spisu), ktoré vyjadrenie bolo doručené žalobcovi cestou jeho právneho zástupcu dňa 8.4.2013 (doručenka na č.l. 36 spisu). Z obsahu spisu je tiež zrejmé, že žalobca bol zo strany súdu prvého stupňa predvolaný na pojednávanie dňa 16.12.2013, ktoré prevzal dňa 2.12.2013 (doručenka na č.l. 46 spisu). Súd prvého stupňa pojednával a rozhodol vo veci dňa 16.12.2013 v neprítomnosti žalobcu (rovnako aj žalovanej) v zmysle § 101 ods. 2 O.s.p..

Žalobca požiadal o odročenie pojednávania podaním zo dňa 12.12.2013 z dôvodu podania návrhu na prerušenie konania do právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti, ktorej predmetom je rozhodnutie o porušení práva žalobcu na zákonného sudcu a práva na nestranný súd.

Súd pokračuje v konaní, aj keď sú účastníci nečinní. Ak sa riadne predvolaný účastník nedostaví na pojednávanie ani nepožiadala o dôležitý dôvod o odročenie, môže súd vec prejednať v neprítomnosti takého účastníka; prihliadne pritom na obsah spisu a dosiaľ vykonané dôkazy (§ 101 ods. 2 O.s.p.).

Podľa názoru odvolacieho súdu správny bol postup súdu prvého stupňa, pokiaľ v zmysle § 101 ods. 2 O.s.p. pojednával a vo veci rozhodol, keďže dôvod pre odročenie pojednávania, ktorý uviedol žalobca v podaní zo dňa 12.12.2013, nie je dôležitým dôvodom pre odročenie pojednávania. Je totiž zrejmé, že pokiaľ ide o námietku zaujatosti vznesenú zo strany žalobcu, o tejto v konaní už bolo rozhodnuté uznesením Krajského súdu v Košiciach zo dňa 19.10.2012 č.k. 6NcC/50/2012-17 tak, že sudca Okresného súdu Michalovce JUDr. Gabriel Štefanič nie je vylúčený z pojednávania a rozhodovania vecí 8C 141/2012. Ani podanie ústavnej sťažnosti na Ústavný súd Slovenskej republiky nie je takým dôležitým dôvodom, ktorý by opodstatňoval odročenie pojednávania, najmä za situácie, keď súd prvého stupňa návrh žalobcu na prerušenie konania zamietol.

O dôležitý dôvod na odročenie pojednávania ide vo všeobecnosti vtedy, ak účastník tvrdí také skutočnosti, ktoré sú vzhľadom k svojej povahe spôsobilé jeho neúčast' na pojednávaní ospravedlniť, t.j. také, ktoré mu neumožňujú sa na pojednávaní zúčastniť a súčasne sú vážne, dôležité a ospravedlniteľné z hľadiska objektívneho alebo aj subjektívneho (čím mohla byť prekážka predvídaná, prípadne odvrátená).

V prejednávaní veci žalobca požiadal o odročenie pojednávania z dôvodu podania procesného návrhu na prerušenie konania. Takýto dôvod ale nie je dôležitým dôvodom pre odročenie pojednávania v zmysle § 101 ods. 2 O.s.p., keďže nejde o objektívne ospravedlniteľný dôvod, ktorý by neumožnil žalobcovi zúčastniť sa pojednávania.

Pokiaľ teda súd prvého stupňa v konaní pokračoval aj po obdržaní žiadosti žalobcu na odročenie pojednávania zo dňa 12.12.2013 a vec prejednal a rozhodol v jeho neprítomnosti podľa ust. § 101 ods. 2 O.s.p., neodňal týmto svojim postupom žalobcovi možnosť konať pred súdom.

Pokiaľ sa žalobca na pojednávanie dňa 16.12.2013 nedostavil, takýmto spôsobom sa sám vzdal možnosti vyjadriť sa k vykonaným dôkazom a realizovať svoje ďalšie procesné práva spojené s účasťou na tomto pojednávaní. Z toho vyplýva, že zásada kontradiktórnosti konania a ani práva žalobcu na súdnu ochranu v tomto smere porušené neboli.

Vyššie uvedené závery sa týkajú aj odvolacej námietky žalobcu, ktorý vytkol súdu prvého stupňa, že nebol oboznámený so súdom vykonanými dôkazmi uloženými v exekučnom spise a k vykonanému dokazovaniu sa nemal možnosť vyjadriť. Z obsahu zápisnice o pojednávaní zo dňa 16.12.2013 totiž vyplynulo, že dokazovanie listinami bolo vykonané súdom prvého stupňa v súlade s § 129 ods. 1 O.s.p.

Nenáležitá je odvolacia námietka žalobcu, že vo veci nebolo možné rozhodnúť bez nariadenia pojednávania, keďže v danom prípade pojednávanie nariadené bolo a žalobca svojou nedôvodnou neprítomnosťou na pojednávaní sám zapríčinil, že nemohol uplatniť svoje procesné práva.

Rovnako nenáležitá je aj námietka žalobcu o vykonaní dokazovania listinami, ktorých pôvod nie je z odôvodnenia rozhodnutia poznateľný. Z odôvodnenia rozhodnutia je zrejmé, že súd prvého stupňa vykonal dokazovanie listinami obsiahnutými v spisoch Okresného súdu Michalovce, vedených pod sp. zn. 8Er/423/2012, 8Er/419/2012 a 8Er/436/2012. Táto skutočnosť vyplýva aj z obsahu zápisnice o pojednávaní zo dňa 16.12.2013.

Zo všetkých vyššie uvedených dôvodov odvolací súd potvrdil rozsudok vo všetkých jeho výrokoch podľa § 219 ods. 1 O.s.p. ako vecne správny.

O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 224 ods.1 O.s.p. v spojení s ust. § 142 ods.1 O.s.p.. Žalovaná bola v odvolacom konaní úspešná, preto má právo na náhradu trov odvolacieho konania voči neúspešnému žalobcovi. Trovy odvolacieho konania jej však nevznikli a ani si ich náhradu neuplatnila, preto odvolací súd účastníkom náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Košiciach pomerov hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.